

אלו נאמרין פרק שביעי סוטה

לו

עין משפט
גד מצוה

כמאן בר' שמעון. דאמר שפמז להם שפמזו ויפגלו. אלמא לא היו העומדין חזן לגבולין ככלל "לא תמיה פל גשמה". וכלל לר' יהודה פולן ככלל "לא תמיה". נהרו. מתקלקל מרע. והפחותי. לשון מהומה וערעור הגוף ומה שפמזו. ביאה ראשונה. זימי יהושע. ביאה שנייה. זימי עזרא. ליעשות להם גם. תורה אור

כמאן בר' שמעון. *בא וראה כפיה נסים נעשו באותו היום: עברו ישראל את הירדן, ובאו להר גריזים ויחר עיבד יתר מוששים מיר, ואין ברירה יכרזה לעמוד בפניהם, וכר העומד בפניהם מיד נהרו. שנאמר: "את אימתי אשרח לפניך והמותי את כל העם אשר תבא בהם" וגו'. ואומר: "תפוצ עליהם אימתה ופחד עד יעבר עמך ה'" — זו ביאה ראשונה. "עד יעבר עם זו קניית" — זו ביאה שנייה. אמור מעתה: ראויין היו ישראל לעשות להם גם בביאה שנייה בביאה ראשונה, אפוא שגרים החטא. ואחר כך הביאו את האבנים, ובנו את המזבחה, וסדוהו בסיד, וכתבו עליהם את כל דברי התורה שבשבעים לשון, שנאמר: "באר היטב". והעלו עולות ושקמים, ואכרו ושתו ושמוחו, וברכו וקדשו, וקיפלו את האבנים ובאו וקנו בגבול, שנאמר: "והעברתם אותם עמכם והנחתם אותם במדון". יכר בכר מדון ומדון — ת"ש: "אשר תלינו בו הפירה", וכתוב: "ואת שתים עשרה האבנים האלה אשר לקחו" וגו'. תנא: צרעה לא עברה עמהם. ויא? והא פתיב: "ושלחת את הצרעה לפניך!" אמר ר' שמעון בן לקיש: על שפת ירדן עמדה וזרקה בהן מרה. וסימיתה עיניהן מלמעלה, וסירסתן מלמטה, שנאמר: "ואנכי השמדתי את האמורי מפניהם אשר בגובה ארזים גבהו וחסון הוא בארזים ואשמיד פרוי מופעל ושרשו מתחת" וגו'. רב פפא אמר: שתי צרעות הוא, חדא דמשה וחדא דיהושע, דמשה לא עבר, דיהושע עבר. s. כו. מאי "והחציו"? אמר רב פהנא: כדרך שהלוקין באן כך הלוקין באבני אפוד. מיתיבי: אשתי אבנים טובות היו לו ככהן גדול על פתיפיו, אחת מפאן ואחת מפאן, ושמות שנים עשר שבטים פתוב עליהם, ששה על אבן זו וששה על אבן זו, שנאמר: "ששה משמותם על האבן האחת" וגו'. שניה פתודותם ולא ראשונה פתודותם, מפני שהיה מוקדם. וחסמים אותיות היו, עשרים וחמש על אבן זו ועשרים וחמש על אבן זו. רבי הנינא בן גמליאל אומר: לא

במאן בר' שמעון. דאמר שפמז להם שפמזו ויפגלו. אלמא לא היו העומדין חזן לגבולין ככלל "לא תמיה פל גשמה". וכלל לר' יהודה פולן ככלל "לא תמיה". נהרו. מתקלקל מרע. והפחותי. לשון מהומה וערעור הגוף ומה שפמזו. ביאה ראשונה. זימי יהושע. ביאה שנייה. זימי עזרא. ליעשות להם גם. תורה אור
לעלות צורני, ולא יהיו משפיעים למלכות. אלא שגרים שפמז על ישראל זימי בית ראשון, ונגזר עליהם שלא יעלו אלא צרעות, פדקתיב: "מי צנס מפל עמו" (עורא 6). פרוי מופעל. עיניו ושרשו מתחת. סירוס. (6) והעלו עולות ושקמים. שפך נטשו צלמה פרה: "לפנים עלמות פנה וגו' ונפת שמים" וגו'. מאי והחציו. זיהושע הכי פתיב בהאי קרא דמתני: "וכל ישראל וגו' קצו אל מול הר גריזים וקצו אל מול הר עיבל". למה לי למיכפז "והקצו" דמתמע או קצו המימזד, או קצו הנפזר במקום אחר. בדרך שהלוקין. הפגעים צהר גריזים וחר עיבל, דקמיב (דברים 3) (1): "אלה עמדו לברך את העם" וגו' ואלה עמדו על הקללה" — כך תלוקים צלמי אפוד שפמזו בהן "ששה משמותם" וגו', הנך ששה דהר גריזים פתובים על פתוב וששה דהר עיבל פתובין על השנית. והיינו דקמיב "והקצו" — אותו קצו הסקוק פתוב מן האבנים. בתולדותם. פסדר לידתן. ששה האמרונים פסדרן: גד ואשר יששכר וזבולן יוסף וזמנין, והו סדר לידתן. וששה ראשונים נכתבו פה: יהודה ראובן שמעון ולוי דן ונפפלי עמוס פסדר לידתן חזן מיהודה. ועשרים וחמשה על אבן זו. לקמן פריד: ששה אמרונים עשרים וחרצע הוא דקווא. לא

(תוספתא פ"ח)

סנהדרין נח: כרכות 7.

הגהות הב"ה
(א) רש"י ד"ה והעלו נ"ל קודם ד"ה פרוי.

יהושע ח

שמות כח

כמאן בר' ש. ו"מ: דלמא ציפת תואר אפילו ר' יהודה מודה? דהא לא דצה תורה אלא כנגד היצר, והואיל והותרו שאר נכריות, דהלכה למשה מסיני דקנאין פועלין צו, כדאימא צפרק שני דע"ו (77 לו) — הותרו אפילו כנענים שצחוה לארץ צמקוס שהותרה יפת תואר! דלמר צפ"ק דקידושין (77 כא): איבעיא להו, כהן מהו ציפת תואר? רב אמר: מותר, ושמואל אמר: אסור. צביצה ראשונה — כ"ע לא פליגי דשרי, שלא דצה תורה אלא כנגד היצר הרע! ועוד: אפילו ר"ש מה הוצרך להסירה? מאי שנה מכהן, אע"ג דוונה היא — לא אינטריך קרא למשרייה, והואיל ולא דצה תורה אלא כנגד היצר הרע! וי"ל: כיון דלא היתר יפת תואר אלא צמלחמות הרשות שזו הכחזו מדבר — שפע מינה דגבי כנענים לא אמרינן: לא דצה תורה אלא כנגד היצה"ר. דאע"ג דאיכא יצר — אמר "לא תמיה" אפילו צמקוס יפת תואר. הלכך, לרבי יהודה דאימא ליה — כנענים שצחוה לה נמי ככלל "לא תמיה" ואין מקבלין אותן — לא היה ממיר צמקוס יפת תואר. מיהו, איכא למיתמה: לר"ש, דלמר מקבלים אותם ואינם ככלל "לא תמיה", למה לי קרא "ושצית שציו" לרבות יפת תואר? ואכתי *נימא איפכא: דדוקא לרבי יהודה אינטריך, וגזירת הכחזו הוא גבי יפת תואר שצחוה לה, אע"פ שכנענים אחרים שצחוה לה הם ככלל "לא תמיה" וי"ל: דעיקר טעמא דר"ש — אקרא "ושצית שציו" סמין. דאי מהיבא קרא "למען אשר לא ילמדו" — איכא למימר כר' יהודה דתחא למשרייה, או שאר אומות, או כנענים קודם שהתחילו צמלחמה. ואחר כך הביאו את האבנים. ו"ג צמקוסתא (פ"ח): והציאו את האבנים שהעלו מן הירדן, וצנו את המוצא, והעלו עולות ושלמים. ולא גרסינן: וכחזו עליו את התורה.

זשס ר' יונתן אמר: אילו היה כל שצטו של לוי שס — לא היה שוין, למה — שכבר נפלו משצטו של שמעון עשרים וארבעה אלף צשטים. א"ר יוסי בר צון: אילו היה שס כל שצטו של לוי שוין, למה — שלא צא משצטו ראובן וגד אלא מ' אלף חלוצי צבא. והשתחא אמי ספיר "והחציו אל מול הר עיבל" — חציו המצורר שהוא הרוב, דהו חציו צשטים ורובא צגברי. ומיהו, כשתדקדק צמנין אחרון שנאמר צו "לאלה תחלק הארץ" (צמדבר 30) לאחר שמתו מרגלים, כדכתיב "וצאלה לא היה איש" וגו', והיה צנת הארבעים, לאחר פטירת אהרן דכתיב ציה "יועל אהרן הכהן וגו' וימת שס צנת הארבעים לנאת בני ישראל מארץ מצרים צחדש החמישי" (שס ג), והכי מוכח צסדר עולם — תמצא צמנין צשטים שעמדו על הר גריזים עודף על אותן שעמדו צהר עיבל תשע אלף חסר ק"ל. ואפילו אס עמדו לויס למטה שמה אלף — עדיין היו מצובין של הר גריזים קרוב לאלף, שהרי אתה מואל צפרטן של אותן צשטים שעמדו על הר עיבל שלש מאות ושצנת אלפים ותחק"ל, וצפרטן של הר גריזים ג' מאות וששה עשר אלף ות"ל! וי"ל: הא דלמרנין צירושלמי שאס היה שס כל שצטו של לוי שוין — לאו דוקא שוין, שהרי מצובין היו, אלא כלומר, לא היו של הר גריזים פחותין. והשתחא שלא היו כל שצטו לוי שס — צריך לומר] שעמדו לויס למטה תשע אלף או יותר. אצל הא דלמר רבי שמואל צר נחמני צשס ר' יונתן: אילו היה שס כל שצטו של לוי לא היה שוין, למה שכבר נפלו משצטו של שמעון עשרים וארבעה אלף — קשיא, שהרי המנין היה אחרי כן, כדכתיב: "ויהי אחרי המגפה" וגו' (שס כה). ומה שחלק עליו ר' יוסי צר צון לפי שלא צא משצטו ראובן וגד אלא מ' אלף חלוצי צבא — א"כ לא נשארו משצטו ראובן אלא ג' אלף ותש"ל, שהרי כל פקודי צנט [ראובן] לא היו כי אס מ"ג אלף ותש"ל, והיאך היו אותן ג' אלף ותש"ל של ראובן שנשארו מעבר לירדן ממלאין לכ"ד אלף שנפלו משמעון שהיה צנת הארבעים? מיהו, הא לא קשיא, דאיכא למימר דהכי קאמר: מחמת חסרון משצטו שמעון שנפלו צמגפה, אפילו היה שס שצטו של לוי לא היה שוין, דמתוך כך היו של הר גריזים מועטין. ולא שיחסרו מהן עשרים וארבעה אלף משמעון [אלא ג' אלפים או פחות]. ועלה קאי רבי יוסי צר צון: אפילו לדבריך, כשתחא מחסר כנגדו ג' אלף ותש"ל משצטו ראובן שנשארו מעבר לירדן, והיו שוין, שמחמת חסרון משצטו שמעון אין חסר יותר מג' אלף ותש"ל. אצל ההיא דר' שמואל צר נחמני תיקשי, כדפרישית, שהמגפה הייתה קודם למנין. עשרים וחמש על אבן זו ועשרים וחמש על אבן זו. ירושלמי: והלא אינן אלא כ"ג מכאן וכ"ו מכאן פי': לתנא דתמי תסס כסס שחלוקים כאן כך חלוקין צצבני אפוד, מקשה: א"כ על אותה אבן שהיו עליה של הר גריזים *היו כ"ג ועל השניה כ"ו, וצולון מלאו ומשני, א"ר יונתן: צנימין היה חצי מכך, וי"ל דעל השניה שכתובין עליה אותו של הר עיבל היה כחצו "צ"ו" ועל הראשונה "מ"ן". א"ר צבידא: ויאות, מי כתיב "ששה שמותם"? לא כתיב אלא "ששה שמותם", משמותם ולא כל שמותם. לעשות

ת"י פשיטא דשל משה לא עבר דלמה היתה עוברת הירדן והלא לא כבשו או אלא ארץ סיוון ועונ ושמא אותן שצמלמו מארץ סיוון ועונ לעבר הירדן של ארץ צנען לא היוקה הצרעה עד יהושע: ואין

תוספות שאנין

שבו לרבות כנענים שבתוכם. בא הכתוב להתיר כנענים שבתוכם לארץ ולקיים מהם יפת תואר שלא יחא בכלל לא תחיה כל נשמה: כמאן בר' שמעון שכתב להם שיהיו בתשובה ודוקא אותם העומדין בגבולין אבל העומדין חזן לגבולין לא היו בכלל לא תחיה כל נשמה. שאם היו רוצים לפנות את ארצם והולכין להם לא צנצטו להחרימם כמו שפניה הגרשית יהודה דאמר דנצטו להחרימם כל הכנענים שבתוכם לארץ למה לי קרא דלא תחתן בה תיפוק ל"י מולא תחיה כל נשמה. וי"ל דאיצטרך שופטים ובנות הגרשית שפניה והלך לו: דמשה

אלו נאמרין פרק שביעי סוטה

לעשות צרכיו. נראה, משום דהולילו נלטון זיהא "ויבא הביתה" – קא דיין נמי דלעשות נרכיו נכנס. **באותה** שעה באתה דיוקנו של אביו. כמז רצונו משה דרסון: "ואין איש מאנשי הבית [שם צבית] – דמשמע דוקא מאנשי הבית] לא היה עם, מכלל דאיש אחר שלא מאנשי הבית, כלומר חלוק ומופלג מתורת אנשי הבית – היה עם. והיה דמות דיוקנו של אביו. ומימה קלט: מנלן דנראית לו בחלונו? ושמה מדכתיב "צבית", דמשמע: צבית לא.*

[גי"א אבל בחנון היה]

איתשיר נמי ארדיך ואע"ג דלא ניהא ליה. ומימה: הלא לא היה יכול לשאל על נדרכו כי אם מדעמו של פרעה, כמו הוה מעשה דלדקיהו ונכודנלך דמייתי הסם! *מיהו, מהכל משמע *דהוה צפניו, דלמרנר צפ' "כי אליעזר" נדרים (דף סה): המודר הנאה מחברו אין מתיירין לו אלא צפניו, פי: צפניו – ואפילו בעל כרחו. ומימה, מימה לומר דהמודר על דעת חברו מתיירס לו שלא מדעת חברו ושמה חוקמיה במלחא דגיוסו בעלמא, שגיומו כן. מיהו, לא היה יכול לשאל עליו אי לא ניהא ליה לפרעה.

[בגדרים סה]

[ג"ל דהא]

והיו

אלא בדרך שחלוקין בחומש הפקודים חלוקין באבני אפוד, אלא בדרך שחלוקין בחומש שני. פיצד? בני לאה בסידרו, בני רחל אחד מפאן ואחד מפאן, ובני שפחות באמצע. ואלא מאי אני מקיים "בתולדותם" – בשמותן שקרא להן אביהן, ולא בשמות שקרא להן משה: ראובן ולא ראובני, שמעון ולא שמעוני, דן ולא דני, גד ולא הגדי, תיובתא דרב כהנא! תיובתא. ואלא מאי "והחציו"? תנא: חציו של מור הר גריזים מרובה מחציו של הר עיבל, מפני שליו למטה. אדרבה, מפני שליו למטה בצרי להו! הכי קאמר: אף על פי שליו למטה – בני יוסף עמהם, שנאמר: "וידברו בני יוסף את יהושע לאמר מדוע נתתה לי נחלה גורל אחד וחבל אחד ואני עם רב ויאמר אליהם יהושע אם עם רב אתה עלה קר הוערה, אמר להן: לבו והחבאו עצמכם בייערים, שלא תשלוט בכם עון הרע. אמרו ליה: *ורעיה דיוסף לא שקטא ביה עינא בישא, דכתיב: "בן פורת יוסף בן פורת עלי עין" ואמר ר' אבהו: אל תהי קורא "עלי עין" אלא עלי עין. רבי יוסי בר' חנינא אמר: מהכא, "וידגו לרוב בקרב הארץ" – מה דגים שבבים מים מכסין עליהן ואין העין שולטת בהן, אף ורעו של יוסף אין העין שולטת בהן. הני חמושים אותיות? חמושים גבי חדא הויין! א"ר יצחק: ביוסף הוסיפו לו אות אחת, שנאמר: "עדות ביהוסף שמו בצאתו על ארץ מצרים". מתקוף לה רב נחמן בר יצחק: "בתולדותם" בעינן! אלא, פל התורה פורה בגימור פתי, והכא בגימור שלם, כדכתיב: "ואביו קרא לו בגימור". *אמר רב תנא בר ביזנא א"ר שמעון חסידא: יוסף שקידש שם שמים בסתר – הוסיפו עליו אות אחת משמו של הקב"ה, (ה) יהודה שקידש שם שמים בפריהסא – נקרא בו על שמו של הקב"ה. יוסף מאי היא – דכתיב: "ויהי כהיום הזה ויבא הביתה לעשות מלאכתו" א"ר יוחנן: מלמד ששניהם לדבר עבירה נתפוגגו. ויבא הביתה לעשות מלאכתו, *רב ושמואל, חד אמר: לעשות מלאכתו ממש, וחד אמר: לעשות צרכיו נכנס. ו"אין איש מאנשי הבית" וגו'. אפשר ביה גורל בביתו של אותו רשע לא היה בו איש? תנא דבי ר' ישמעאל: אותו היום יום חנם היה, והלכו בולין לבית עבודה זרה שפתם, והיא אמרה להן חולה היא, אמרה: אין לי יום שניזקק לי יוסף ביום הזה. "ותתפשטו בבגדו לאמר" וגו'. באותה שעה באתה דיוקנו של אביו ונראתה לו בחלונו, אמר לו: יוסף! עתידין אחיך שיפתבו על אבני אפוד ואתה ביניהם, רצונך שימחה שמך מביניהם ותקרא רועה זונות? *דכתיב: "ורועה זונות יאבד הוץ". מיד – "ותשב באיתן קשתו", א"ר יוחנן משום ר' מאיר: ששבה קשתו לאיתנו. "ויפוזו ורועי ידיו" – געץ ידיו בקרקע ויצאה שכבת זרעו מבין ציפורני ידיו. "מידי אביר יעקב", מי גרם לו שיתקק על אבני אפוד – אלא אביר יעקב. "משם רועה אבן ישראל" – משם זכה ונעשה רועה, שנאמר: "רועה ישראל האזינה נהג בצאן יוסף". תנאי, היה ראוי יוסף לצאת מפגו י"ב שבטים בדרך שיצאו מיעקב אביו, שנאמר: "אלה תולדות יעקב יוסף", אלא שצאצא ממונו י"ב שיצא שכבת זרעו מבין ציפורני ידיו. ואעפ"כ יצאו מבגמין אחיו, ובולין נקראו על שמו, שנאמר: "ובני בגמין בלע ובכר ואשבל" וגו'. "בלע" – שנבלע בין האומות, "ובכר" – בכור לאמו הוה, "ואשבל" – ששכבא אל "גרא" – שגר באכסניות, "ונעמן" – שנעים ביותר, "אחי וראש" – אחי הוא וראשי הוא, "מופים וחופים" – הוא לא ראה בחופתו ואני לא ראיתי בחופתו, "וארד" – שירד לבין אומות העולם. א"ר: "וארד" – שפניו דומין לנורד. א"ר תניא בר אבא אמר רבי יוחנן: בלע אבא אמר לו פרעה ליוסף: "ובלעדיך לא ירים איש את ידו" וגו', אמרו איצטגנינו פרעה: עבד שיקחהו רבו בעשרים כסף תמשילתו עלינו? אמר להן: גנוני מלכות אני רואה בו. אמרו לו: א"כ, יהא יודע בשבועים לשון! בא גבריאיל ולימדו שבועים לשון. לא הוה קנמר, הוסיף לו אות אחת משמו של הקב"ה, ולמה, שנאמר: "עדות ביהוסף שמו בצאתו על ארץ מצרים, (שפת לא ידעתי אשמע)". ולמה, פל לישנא דאישתעי פרעה בהדיה – אהדר ליה. אישתעי איהו בלשון הקדש – לא הוה קא ידע מאי הוה אמר. א"ר: אנמרי. אנמריה ולא גמר. אמר ליה: אישתבע לי דלא מגלית. אישתבע לו. פי א"ר *אבן השביעני לאמר – "א"ר: יו איתשיר אשבועתך. אמר ליה: ואיתשירי נמי אדרדך? ואע"ג דלא ניהא ליה א"ר: "עלה וקבור את אביך באשר השביעך". יהודה מאי היא – דתניא, הוה ר"מ אמר: בשעמדו ישראל על הים היו שבטים מנצחים זה עם זה, זה אמר: אני יורד תחלה לים, קפץ

לא בדרך שחלוקין בחומש הפקודים. כלומר, לא בדרך שחלוקין בחומש הפקודים, הוא ספר "ויצא" שנקשרו בראשו "אלה שמות האנשים אשר יעמדו" וגו' (במדבר 6). בחומש שני. בתחילת "אלה שמות". ראונו שמעון לוי ויהודה ויששכר וזבולון וישראל ויוסף. א"כ מה ת"ל תורה אור גד ואשר יוסף.

בתולדותם. והוא ואלא בדרך ליקמן נקדו. תיובתא דרב כהנא. דלכילי עלמא אין זה סדר הר גריזים ור עיבל. דלילי סדר הר גריזים – שמעון ולי ויהודה יששכר ויוסף ויגמין, וזה הר עיבל – ראונו גד ואשר וזבולון דן ונפסלי. מרובה מחציו בו. והיינו דקאמר "והחציו אל מול הר עיבל". החציו – ממוטט שפלי* מפני שליו למטה. וקני כהונה ולויה היו עם הארון בין שני הרים, דללקמן. כל שכן דבצרי להו. חציו של הר גריזים, שברי שבט לוי מן הים. אלא הכי קאמר אע"פ ששבט לוי למטה. אפ"ה חציו של הר גריזים מרובה, מפני שיוסף עמהו, ומרפין היו. ודרב ר' בני יוסף וגו'. סופו דקרא "ואני עם רב אשר עד פה צרכני ה". עולי עין. עולי על העין ואין העין עולה עליהם. וידגו לרוב. בן גרן יעקב למשה ואפרים. בציר חדא הוה חלון השני קלי. בתולדותם בעיני. פשמות אשר קרא להם אביהם. כהתר. שמתחד עם הערים, והעמיד על עמנו, ונבש את ילדו. יהודה שקידש שם שמים בפריהסא. על הים דללקמן. נקרא בולו. שם בן רבצה זלמיות פלול בשמו של יהודה. לדבר עבירה. והוא "מלאכתו" – פשמיט. מלאכתו ממש. מלאכה. צרכיו. פשמיט. יאבד הוץ. שם טוב, שהיא יקר מפל הוץ. קשתו. שכבת זרעו, על שם שירה פתן. וישוה. לשון ופגוה שפוזו ורועי ידיו. ממשלפין, כמו "ועקב" – לעקב. שנעץ אצבעותיו בקרקע. ונקטע עליהן, כדי שיתפטר ויפול על ערו, ויעצור סוקף ילדו. מידי אבירותיו של יעקב. משם זכה להיות רועה, ומשם זכה להיות צאן מלכני ישראל. רועה ישראל האזינה. כלפי שכינה גלמך. נהג בצאן יוסף. קרי "פלחן יוסף" – הפנהיגים פלחו של יוסף. אלמא מיקרו ישראל לאו של יוסף, והוא הרועה. אלה תולדות יעקב יוסף. תולדות ממש, ממש. פולחן של יוסף. ואף על פי שגזירא דרבי לזאת מיוסף. ואף על פי הו יצאו מבגמין אחיו. אומן עברה שפיתסו מיוסף בעשר אלפועטיו. שגר באכסניא. גארן נלריה. מופים. מפרק צמדקש רצי פתומא: שהיה פיו פפי יעקב רצינו דבלכות לקיצל משם ועבר. אצטגנינות. תמיס ומוזיס בפוכיס, וידעיס דצממת הפולות. גנוני מלכות. גוני מלכות, דצממת גזרד יופי. עדות ביהוסף שמו. סיפיה דקרא "שפת לא ידעתי אשמע". איתשיר אשבועתך. השאל לתמיס שפיתוה לך. אשפין

עין פשמיט בע"י

כ"ב קוית: כ"מ פד. בככות

כ. ה:

הכ"ט

הכ"ט

הכ"ט

הכ"ט

הכ"ט

הכ"ט

הכ"ט

הכ"ט

הכ"ט

הכ"ט

הכ"ט

הכ"ט

הכ"ט

הכ"ט

הכ"ט

הכ"ט

הכ"ט

הכ"ט

הכ"ט

הכ"ט

הכ"ט

הכ"ט

הכ"ט

הכ"ט

הכ"ט

הכ"ט

הכ"ט

הכ"ט

הכ"ט

הכ"ט

הכ"ט

הכ"ט

הכ"ט

הכ"ט

הכ"ט

הכ"ט

הכ"ט

הכ"ט

הכ"ט

הכ"ט

הכ"ט

הכ"ט

הכ"ט

הכ"ט

הכ"ט

הכ"ט